

Det er ikke i sin Orden at forlange, at Staten skal plukkes, at Staten skal punge ud med mere end den private Arbejdsgiver, men det er sikkert rimeligt at forlange, at den skal lønne mindst lige saa godt som den private Industri, og det viser sig, at den ikke gør det i dette Tilfælde. Det viser sig ogsaa, at Arbejdstiden paa den samme Fabrik er 63 Timer, medens den hos private Arbejdsgivere er 58 Timer om Ugen. Man betaler altsaa ringere Løn for en længere Arbejdstid, og dette giver, forekommer det mig, disse Folk berettiget Grund til Klage. Noget lignende gjorde sig i øvrigt gældende ogsaa paa flere andre Omraader, som jeg ikke skal komme detailleret ind paa. Disse Folk ønskede foruden nogle forholdsvis beskedne Lønforhøjelser visse andre Ændringer, som i og for sig forekom mig fuldstændig rimelige. Nogle af de Forhold, som ønskes ændrede, har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) berørt, f. Eks. at der fradrages daglønnede Folk Løn for de lovbestemte Helligdage, altsaa Dage, hvor de ikke maa arbejde. Det er smaaligt af Staten. Det gøre de private Arbejdsgivere ikke, saa vidt jeg ved; i alt Fald gøre de det som Regel ikke; hvad enten det er Paaskehelligdage, som det blev nævnt, eller andre, betale de Ugeløn. Det er ogsaa lidt haardt for en Familie, der kun har fra Haanden i Munden, at bære Tabet af en halv Uges Indtægt i Paasken. En anden Ting af samme Natur er, at deres Pensionsret beregnes ikke efter alt det Arbejde, de udføre i den bestemte Arbejdstid. Ingen har tænkt paa at forlange Pensionsret beregnet efter Overarbejde; men af det Arbejde, der udføres i den regelmæssige Arbejdstid, beregnes, saa vidt jeg har forstaaet, Pensionsretten kun af den faste Dagløn, men ikke af Akkordfortjenesten, og det kan f. Eks. føre til, at Skræderne ved Munderingsdepotet, der kunne tjene 16—1800 Kr., kun have Pensionsret af 1,000 Kr. Det synes jeg, er ubilligt, og det forekommer mig, at det vilde være rimeligt at rette saadanne Ting. I det hele taget fremtraadte man fra den Side maadeholdent og med rimelige Fordringer, og jeg kan ikke nægte, at paa mig gjorde Depu-

tationen et sympatisk Indtryk. Jeg fik gennemgaaende, uden at jeg vil sige, at det gjaldt alle Enkeltheder, det Indtryk, at Henvendelsen bør overvejes af Regeringen og Lovgivningsmagten og vistnok ogsaa paa de væsentligste Punkter følges. Ganske anderledes er det med Henvendelsen fra Orlogsværftets Arbejdere, og det ligger i to Forhold. Det ene har Forsvarsministeren nævnt oftere, nemlig at deres Sag er under Behandling i den Kommission, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte; og have den tidligere Kommissions Oplysninger, hvorpaa en Ordning skulde baseres, været omstridte, er det dog ret naturligt at vente, til det er opklaret, om disse Oplysninger ere rigtige eller ikke. Men lad det nu være et formelt Spørgsmaal. Der er imidlertid ogsaa et reelt Spørgsmaal, som for mig, og jeg tror for min Gruppe, er af ret afgørende Betydning. Det er det, at paa Orlogsværftet har man 8 Timers Arbejdsdag. Gentagende have vi hørt den ærede Minister udtale her i Tinget, at hvis man forøgede Arbejdstiden til 9 Timer, var han for sit Vedkommende villig til at gaa til den dertil svarende Lønforhøjelse. Men Arbejderne fastholde det doktrinære Krav om 8-Timers Arbejdsdagen. Vi kende jo alle deres Program om den 8-Timers Arbejdsdag, et Program, som jeg tror, det borgerlige Samfund ikke anerkender Rigtigheden af undtagen i visse Undtagelsestilfælde, og var den 8-Timers Arbejdsdag nu en Erobring, Arbejderne paa Orlogsværftet havde gjort, saa var det et Tilbagekridt, de skulde gøre, og saa kunde jeg forstaa, at det vilde koste dem adskiligt at gøre det. Men det er jo ikke saadan. Den korte Arbejdstid have de haft i alt Fald fra Træsserne og maaske længere tilbage paa Grund af særlige Forhold. Den Gang man byggede Træskibe og ikke kunde arbejde ved Lys, havde man en meget kort Arbejdstid om Vinteren og en ret kort om Sommeren, og selv da man gik over til at bygge Skibe af Metal og, saa vidt jeg ved i Halvfemserne, regulerede Forholdene noget, bevarede man den korte Arbejdstid, ikke som Følge af et Krav fra Arbejdernes Side, men i Kraft af en — indbildt eller virkelig — Nød-